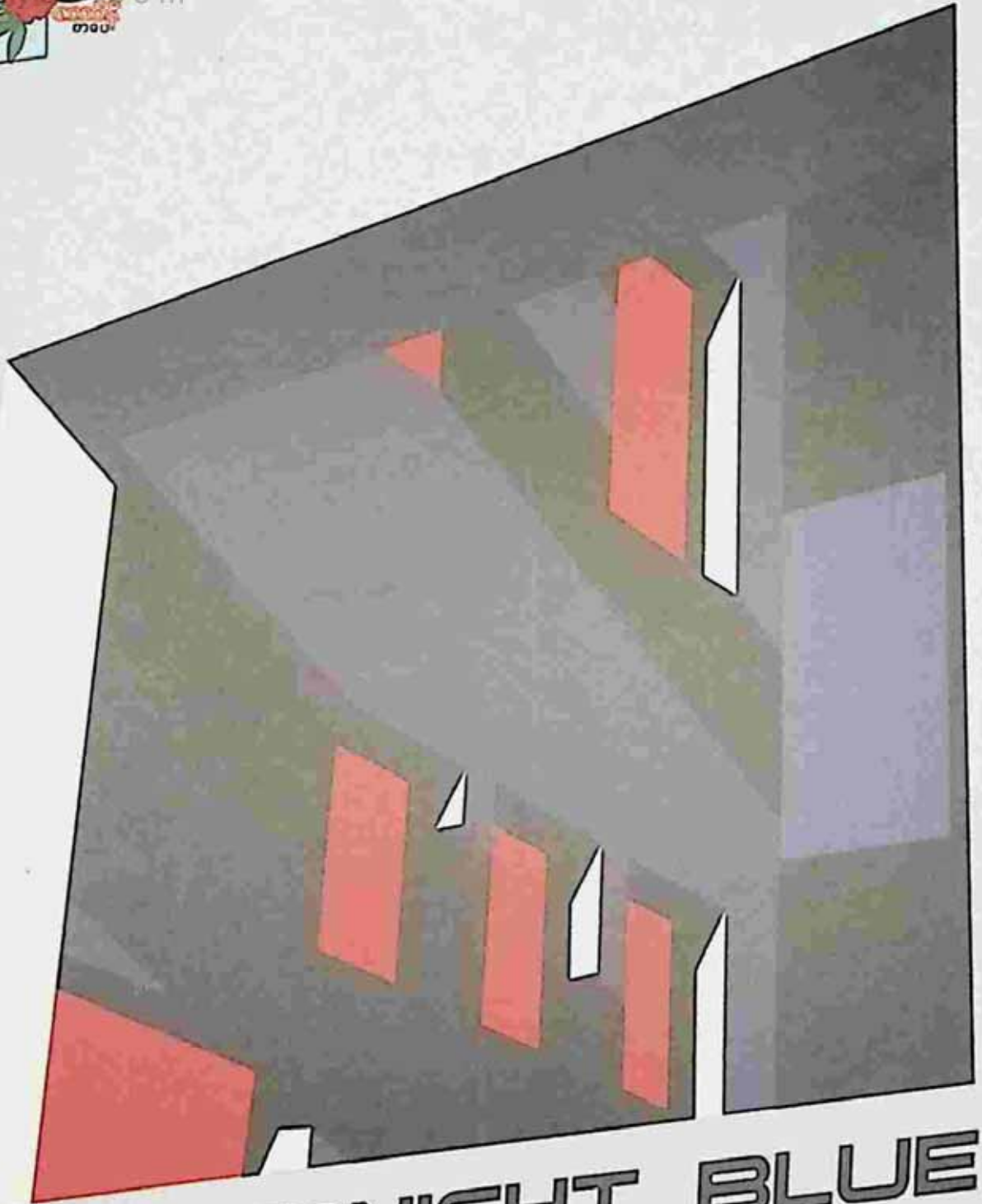

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

MIDNIGHT BLUE
မနက်လူနီ

mgyoe.com

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

illustrated by marna

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ဇွန်လ၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- ဒုတိယအကြိမ် - စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- တတိယအကြိမ် - ဇွန်လ၊ ၂၀၂၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- စတုတ္ထအကြိမ် - နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၂၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- ပဉ္စမအကြိမ် - ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- MIDNIGHT BLUE* - မယ်လွင့်
- မျက်နှာပိုးပန်းချီ - စာစာ
- တုပ်ရေ - ၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဇော်ထွန်း၊ ထောင်လှိုင်စာပေ (၀၂၇၇၄)၊ အတွင်းအပြင် အဆင်နှင့်
 စာစစ် - ဇော်နီ၊ ပုံနှိပ်သူ-ပုံရိပ်ရောင်ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၈၃၆)၊ အမှတ်(၈)၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ရေလျော်၊
 ပုဂံလမ်း၊ စာတုပ်ချုပ် - ဇော်လွင်ဗွား။

- မြန်မာ့ချိရေး - ဇော်နီစာပေ
 ၀၉၄၄၇၂၆၈၂၆၇၊ ၀၉၈၉၉၆၄၀၆၆၈
- တန်ဖိုး - ၃၅၀၀ ထွပ်

၈၀၈.၈၄

မယ်လွင့်
MIDNIGHT BLUE၊ မယ်လွင့်၊ - ရန်ကုန်။
 ဇော်နီစာပေတိုက်၊ ၂၀၂၂။
 စာ-၁၀၃၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ
 (၁) *MIDNIGHT BLUE*

မာတိကာ

မမယ်လွင့်အတွက် အမှတ်တရ (မြတ်သန်း)	၇
၁။ ခြောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာ	၁၁
၂။ The Steak	၁၉
၃။ အခန်းနံပါတ် ၆၀၆	၂၅
၄။ အဲဒီအမျိုးသား	၃၃
၅။ တမြေမြေ... လောင်	၄၅
၆။ သတ်သေသွားတဲ့မိန်းမ	၅၅
၇။ The Last Memories	၅၉
၈။ နာရီ	၆၇
၉။ အမျိုးသမီး ငါးယောက်	၇၅
၁၀။ အေး ... ခဲ	၈၁
၁၁။ ဟိုဘက်အခန်းက မိန်းမ	၉၁
၁၂။ အပျော်မယား	၁၀၅

မမယ်လွင့်အတွက် အမှတ်တရ

မမယ်လွင့်က သူ့စာအုပ်အတွက် အမှာစာ ရေးပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို messenger ကနေ ပြောလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောမိခဲ့၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘာကောင်မှမဟုတ်လို့ အမှာစာ မရေး ပါရစေနဲ့လို့။ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ခွန်းပဲ ပြန်ပြောခဲ့၊ သူ့စာအုပ်မှာ သူ ရေးစေချင်တဲ့သူကို သူ ရေးခိုင်းမှာပဲ တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီစာဟာ အမှာစာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့သူ တစ် ယောက်ရဲ့ Midnight Blue စာအုပ်အကြောင်း အမှတ်တရ ရေးပေးခြင်း ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လေပ်နီစာပေ

Midnight Blue ထဲက အရေးအသားတွေထဲမှာ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အငွေ့အသက်တွေကို အများအပြား တွေ့ရှိရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြာစာအုပ်တွေနဲ့ ယခုလို အရေးအသားတွေအကြား ကွာခြားမှုတွေ ရှိပါတယ်။ ကွာခြားမှုတွေ ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုရာမှာ အပြာစာအုပ်တွေကို မကောင်းတာအဖြစ် သတ်မှတ်လိုတာကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အပြာကားကြည့်၊ အပြာစာအုပ် ဖတ်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် မေးခွန်းထုတ်လိုတာက ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် အပြာကားကြည့်၊ အပြာစာအုပ် ဖတ်ကြသလဲ။ ရည်ရွယ်ချက်က ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ကိုယ်ရည် အာသာဖြေလိုတာကြောင့်၊ ကိုယ့်ရဲ့ မပြည့်ဝတဲ့ လိင်စိတ်ဆန္ဒတွေကို ဖြေဖျောက်ဖို့အတွက် ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ Midnight blue ထဲက အရေးအသားတွေထဲ တွေ့ရှိရမယ့် လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရေးအသားတွေဟာ ခင်ဗျားကို သွေးသားဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာစေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောရရင် ခင်ဗျားဟာ လိင်စိတ်ထကြွနေတဲ့အချိန် ဖတ်မိရင်တောင် ဘာတင်းမာမှုမှ မရှိတော့ဘဲ လိင်စိတ်တွေ လုံးဝပျောက်ဆုံး သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီအစား အသူရာချောက်တစ်ခုတွင်း ပြုတ်ကျပြီး အဲဒီချောက်အမှောင်ထုထဲ အချိန်အတော်ကြာ လွင့်မျောနေသလို ခံစားရမှာ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ စာအုပ် ဘာကြောင့် ဖတ်ကြသလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်ပါ။ ဘဝကို တိုးတက်ချင်လို့၊ သင်ခန်းစာတွေ လိုချင်လို့၊ ဆုံးမတာ ခံချင်လို့ စသည်ဖြင့် ဆိုရင်တော့ ဒီစာအုပ်ဟာ

လေ့နိစာပေ

Midnight Blue

၉

ခင်ဗျားနဲ့ ကိုက်ညီမှုရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ Midnight Blue ဟာ ခင်ဗျားကို ဘဝသင်ခန်းစာတွေ၊ ဆုံးမစာတွေ၊ တိုးတက်အောင် ပြုပြင်မှုတွေ ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအစား ဘဝမှာ ဘာကြောင့် အသက်ရှင် နေထိုင်နေရသေးတာလဲအတွက် မေးခွန်းထုတ်မှုတွေ၊ လူတစ် ယောက်ရဲ့ အတွင်းထဲက မကွယ်မဝှက်တမ်း ခံစားချက်တွေ၊ လူ တစ်ယောက် (ဝါ) အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းအပေါ် ထားတဲ့ အမြင်တွေကို ခံစားရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒါက ကျွန်တော့်အမြင် သက်သက်ပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ မြင်ချင်သလို မြင်ကြမှာပဲ။ အဲဒါကို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဘာမှ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်၊ ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက် နေထိုင်သွားကြ ရတာပဲ မလား။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရင်း၊ လမ်းမှာ အမှတ်တမဲ့ ဆုံမိကြတဲ့အခါ အမုန်းတရားတွေ မရှိဘဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးပြဖို့ ဆန္ဒပြုလျက်။ ။

မြတ်သန်း

၁၉၊ ၀၄၊ ၂၀၂၀

ခြောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာ

လူတွေဟာ ရေထဲတို့၊ ချောက်ကမ်းပါးထဲတို့ကို ခုန်ချ သတ်
သေသွားရင် ဖိနပ်တို့ ဘာတို့လို သူတို့ပိုင် ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို ချန်ထား
ရစ်တတ်ကြတာ ဘာလို့လဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါတို့ ရှင်သန်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့
သင်္ကေတမျိုးလား။

လေ့နိစာပေ

အန်နာက အိမ်ထဲကအထွက်မှာ သူ့ခြေထောက် တစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်နဲ့ဆောင့်ရင်း ကျနော်ကို ပြောဖူးတယ်။ လှသန်းရဲ့ ကဗျာထဲ က စာကြောင်းတစ်ခုကို ဖိနပ်စီးတိုင်း သိပ်သတိရတယ်။ ငါ့ဖိနပ်က ငါ့ခံတပ်ပဲ...တဲ့။

May be ... ကျနော်က ကဗျာတွေ ဘာတွေ မဖတ်လို့ မသိဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်လို့ ထင်ရတာတွေကို ကျနော် မလုပ်ဘူး။ အန်နာကတော့ ကဗျာဖတ်တယ်၊ ပန်းချီဆွဲတယ်။ ဘာမှမလုပ်နေလည်းပဲ တိမ်တွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ အရုပ်ဆွဲပစ်တယ်။ ကျနော် အတွက်တော့ တိမ်တွေဆိုတာ တိမ်တွေပဲ။ ရေခိုးရေငွေ့ အစုအဝေးပဲ၊ ဒီလောက်ပဲ။

အန်နာက ငရုတ်သီး မစား၊ ကျနော်က ရခိုင်သား။ အန်နာ မှာ ရေမွှေး မရှိ၊ ကျနော်မှာ branded ရေမွှေးချည်း ရှစ်ပုလင်း တိတိရှိ။ အန်နာက ဆံပင်တိုတိုညှပ်ထား၊ ကျနော်က ဆံပင်ရှည်ကို စည်းမိထား။ အန်နာက စီးကရက်သမား၊ ကျနော်က ပီကေဝါး။ အန်နာ က ကဗျာတွေဖတ်၊ ကျနော်က စာရင်းတွေတွက်။

အန်နာမှာ ဖိနပ်တွေက လွဲရင် ကျန်တာ သိပ်များများ မရှိလှဘူး။ ဖိနပ်တွေကတော့ အသေစုတဲ့ ကလေးမ။ အထူးသဖြင့် Sneaker

Midnight Blue

တွေ။ သူ့ဖိနပ်တွေကို ဖိနပ်ထည့်တဲ့ ကော်ပုံးအကြည်လေးတွေနဲ့ သေသေ
 သပ်သပ်ထည့်ပြီး ထပ်စီထားတတ်တယ်။ ကျနော်က သူ့ဖိနပ်တွေမှာ
 တချို့ဟာတွေဆို ဆင်တူလို့မျိုးကို ဖြစ်နေတတ်လို့ နင့်ဖိနပ်တွေက
 ဘာမှလည်း သိပ်မကွာပါလားလို့ ပြောတော့ ငါ့အကြိုက်က မပြောင်းလဲ
 လှလို့ပေါ့လို့ သူ ပြန်ပြောဖူးတယ်။

ဒီလောက် မတူကြပေမဲ့ ကျနော်တို့က အေးဆေးပဲ။ ရန်ဖြစ် ပြီး
 လုယက်နေစရာ ဘာညာလည်း ဘာမှမရှိဘူးလေ။ ဘယ်လောက် အထိ
 ကျနော်တို့က အေးဆေးကြသလဲ ဆိုရင် တခြားတစ်ယောက်နဲ့
 အတူနေရလို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လေမလား ဘာညာအထိ
 မတွေးမိလောက်အောင်ကို ကျနော်နဲ့ အန်နာဟာ တသားတည်း။
 ဆောရီး အန်နာဟာ ကျနော့်အတွက် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေတာ
 မျိုးပေါ့။ သူ့ခံစားချက်တော့ ကျနော် မမေးဖူးခဲ့ဘူးကိုး။

အန်နာဟာ ကျနော့်ဆံပင်တွေကို လျှော်ပေး၊ ပြီးကျရင်
 စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြီးပေးတတ်တယ်။ ပခုံးကျော်ကျော်လောက်မှာ
 အမြဲပုံကျကျ ရှိနေဖို့ကိုလည်း ဂရုတစိုက် ညှပ်ပေးတတ်တယ်။ အန်နာ
 ဟာ ငရုတ်သီး မစားပေမယ့် ကျနော့်အတွက် ငါးငရုတ်သီးချက်ကို သူ
 ကောင်းကောင်းကြီး ချက်ပေးတတ်တယ်။

အလုပ်ထဲ စိတ်ဖိစီးလာရင် အန်နာက ကျနော့်ပုခုံးတွေ ကို

ညှစ်ဆုပ်ပြီး နှိပ်နယ်ပေးတတ်တယ်။ သူ့အသံ ရှုရှုကလေးနဲ့ မျက်စိ မှိတ်ထားနော်... Relax ဆိုပြီး ကျနော့်ဆံပင်တွေ ကြားထဲကို လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ဖွဖွ နှိပ်နယ်တဲ့အခါ တင်းကျပ်နေသမျှ စိတ် အစဉ်ကို ပြေလျော့သွားစေတယ်။ အန်နာရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပြီး အန်နာရင်သားတွေကို ဖိညှစ်လိုက်တိုင်း၊ နမ်းရှုံ့လိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး ငါက နင့်အတွက် stress ball တဲ့။ ပြီးရင် ကျနော့်ခေါင်းတွေကို သူ့ရင်ထဲ ပွေ့ဖက်ပြီး ခပ်ဖွဖွလေး ရယ်နေ တတ်ပြန်တယ်။

ကျနော် မမေ့မလျော့ လုပ်ရတာဆိုလို့ ကျနော် အန်နာ အတွက် စီးကရက်ဘူးတွေကို သူ့ဆီသွားတိုင်း ဝယ်သွားပေးရတာပဲ ရှိတယ်။ အန်နာဟာ သူ ဘာလိုအပ်တယ်၊ ဘာလိုချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်နေ တယ် ဘာဆိုတာမှ ကျနော့်ကို ပူဆာလေ့မရှိဘူး။ ကြိုတင်ချိန်းဆိုပြီး ကျနော် လာလာ၊ သူ မရှိတုန်းပဲ ကျနော် ရောက်နေနေ အန်နာ ဟာ ကျနော့်ကိုတွေ့တိုင်း နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးပြခဲ့တာချည်းပဲ။

ကျနော် လက်ထပ်တော့မယ့် အကြောင်းကို ပြောပြတော့ လည်း အန်နာက ပြုံးပြုံးလေးပဲ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း စီးကရက်တွေဖွာရင်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်တယ်။ ကျနော် လက်ထပ်မယ့် အမျိုး သမီးက ကျနော်တို့ အလုပ်နယ်ပယ်ဘက်ကပဲ။ ကျနော့်မိဘတွေ က

အရွယ်ရလာတော့ လက်ထပ်ရမယ်၊ မျိုးဆက်ရှိရမယ် ဘာညာနဲ့ ပြောပြီး အမျိုးကောင်းသမီး သုံးလေးယောက်နဲ့ ဆုံလာပေးတဲ့ အထဲက သူ့ကို ရွေးဖြစ်ခဲ့တာ။

ကျနော်က ကိုယ် ဘာကြိုက်တတ်လဲ ဆိုတာကို သေသေ ချာချာ သိတယ်။ ကျနော်အမျိုးသမီး ဖြစ်လာမယ့် ကောင်မလေးက သာမန်ပဲ။ ကျနော် စဉ်းစားသေးတယ်၊ အန်နာ့ကို ကျနော်နဲ့ လက်ထပ်မလားလို့ မေးဖို့။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်ကိုယ်ကျနော် အရင် မေးကြည့်တော့ ကျနော်ဟာ အန်နာ့ကို လက်မထပ်ချင်ဘူး။ ကျနော် လိုချင်တာဟာ အန်နာ့ဆီက စိတ်လက်ငြိမ်းချမ်းမှုတွေပဲ၊ မိသားစု မဟုတ်ဘူး။

အန်နာဟာ သူ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကျနော် အတွက် လက်ဆောင်ရယ်လို့ ပေးလာတယ်။ ဒါဟာ သူနဲ့ အတူရှိဖူးတဲ့ နှစ်ကာလတွေအတွင်း ပထမဆုံးပေးဖူးတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုလက်ဆောင်ပဲ။

ပန်းချီကားတွေ အကြောင်းကို ကျနော် နားမလည်ပါဘူး။ နက်ပြာရောင်နဲ့ ခရမ်းပြာရောင်တွေ များများပါတဲ့ ရေဆေး ပန်းချီကား တစ်ချပ်ပါပဲ။ ပန်းချီကားထဲမှာ နောက်ကျောခိုင်းထားပြီး မျက်နှာ တစ်ခြမ်းစောင်းနဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ အမျိုးသားလို့ ထင်ရတဲ့ မျက်နှာ တစ်ခု ပါတယ်။ ငါ့ပုံဆိုလည်း ငါ့ဓာတ်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ဆွဲ

မှပေါ့လို့ ပြောတော့ အန်နာ ပြုံးပြီး ခေါင်းခါတယ်။ သူမူပိုင် နွေးထွေးလင်းမြနေတဲ့ အပြုံးပါပဲ။

အန်နာက ကျနော်ကို သူ အသစ်ဝယ်လာတဲ့ sneaker ဖိနပ်ကလေး တရန်ပြတယ်။ လှတယ်...၊ ချစ်စရာလေးပါပဲ။ သူ အကြိုက်အတိုင်း အဖြူရောင်ကို အခြေခံထားတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ပဲပေါ့။

‘နင် မင်္ဂလာမဆောင်ခင် ငါတို့ ခရီးတစ်ခုလောက် အတူသွားရအောင်’ ဆိုတာနဲ့ပဲ ကျနော်တို့ ဒီတောင်စခန်း မြို့ကလေးကို ရောက်လာခဲ့တာ။ ဒီနေရာကို အန်နာက သူ့ဟာသူ ရှာဖွေပြီး သူ့ဟာသူ ကားလက်မှတ်ဝယ်၊ ဘာညာ အရာရာကို သူ့ဟာသူ စီစဉ်လာခဲ့တာ။ ကျနော်တို့ တည်းရတဲ့ သစ်လုံးဘန်ဂလိုလေးကနေ သိပ်မဝေးတဲ့ နေရာမှာ ချောက်ကမ်းပါးစွန်း တစ်ခုရှိပြီး အဲဒီကနေ မနက်ခင်း တိမ်ပင်လယ်တစ်ခုကို View point လို့ မြင်ရတယ်။

သူ အသစ်ဝယ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ကလေးကို စီးလို့ ကျနော်တို့

Midnight Blue

ထရက်ကင်တွေ လျှောက်တယ်၊ တောင်ပေါ်တွေ တက်တယ်၊ နေကြာ ရိုင်းတွေ ကြားထဲ သူက ပန်းချီဆွဲတယ်။ အရက်အတူ သောက်တယ်၊ အရူးအမူး လိင်ဆက်ဆံတယ်။ ငါ နင့်ဆီကို နောက်ဆို မရောက်ဖြစ် တော့ရင် နင့်ကိုယ်နှင့် ဂရုစိုက်နော်လို့ ကျနော်က မှာတော့ အန်နာ ဟာ စောက်ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော့်လည်ပင်းကို မာကင်ရာတွေ ပေးဖို့ပဲ သူ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တယ်။

အန်နာဟာ အိပ်ရာခင်း ဖြူဖြူပေါ်မှာ သူ့ခြေထောက် နှစ် ချောင်းကို ထောင်လျက်သား ချိတ်ထားပြီး ဝတ်လစ်စားလစ်နဲ့ စီးကရက်သောက်နေခဲ့တယ်။ လိင်ဆက်ဆံပြီးတိုင်း သူ့မှာ အသက်ရှူဖို့ အောက်ဆီဂျင်ကို လိုအပ်နေသူလိုမျိုး Cigarette after sex ဆိုပြီး စီးကရက်ကို ချက်ခြင်း ထဖွာတတ်တယ်။

စစ်သူကြီးတွေဟာ သူ့ခံတပ်ကို သူ့စစ်ရုံးမှ ဒါမှမဟုတ် သူ သေသွားမှ စွန့်ခွာတတ်ကြတာလို့ ကျနော့်ကို စီးကရက်တွေ ဖွာနေ ရင်းက လှမ်းပြောတယ်။

အန်နာဟာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ ...။

ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာ စိစိရီရီကလေး ချွတ်ပြီး ချန်ထားခဲ့တဲ့
ဖိနပ်နှစ်ဖက်ဟာ သူ့ခံတပ်ကို အန်နာက စွန့်ခွာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို
ပြောပြနေခဲ့ပါတယ်။

The Steak

အခုလေးတင်ပဲ ကျမယောက်ျားကို ကျမ သတ်ပစ်လိုက်
တယ်။ သူဟာ ဟင်းရည်ခွက်ထဲကို မျက်နှာကြီးစိုက်လို့၊ ပြန်ထ
မလာတော့ဘူး။

ဘာကြောင့်မှတော့ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ဘူး။ သူ့စက်ရုံက
ဖိုမင် မယားငယ် ယူထားတာကို ဟာသလုပ်နေတဲ့ အကြောင်းရယ်၊
ကျမ ချက်တဲ့ ဟင်းက ငန်နေတဲ့ အကြောင်းရယ်၊ သူ့မှာ ခြေအိတ်တွေ
ကုန်ခါနီးနေလို့ ထပ်ဝယ်ဖို့ရယ်၊ ကျမကို ဆားဆိုတာ ဒီလောက်အထိ

လေပ်နီစာပေ

သုံးဖို့ မလိုတဲ့ အကြောင်းရယ်၊ မိလာတွင်းကို ဆေးပြားထည့်ဖို့ ကိစ္စ
ရယ်၊ အငန်စားတာဟာ သွေးတိုးတတ်လို့ ဟင်းကို ပေါ့ပေါ့ချက်သင့်
တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို တရစပ် ပြောနေခဲ့လို့ပဲ။

ကျမ ချက်တဲ့ဟင်းကို သိပ်ငန်တယ် ဆားများတယ် ပြော
ပြောပြီး ဟင်းထဲက အသားတွေ အနှစ်တွေကို သူပန်းကန်ထဲ ဆယ်ယူ
ပြီး အဆက်မပြတ် ပါးစပ်ထဲကို ထိုးသွင်း စားသောက်နေခဲ့တာ။ ဟင်း
အဆီတွေဟာ သူနှုတ်ခမ်းမှာ ပေကျံလို့။ အသားကို ဖဲ့ကိုက်လိုက်လို့
ကျလာတဲ့ ဟင်းအနှစ်ရည်တွေဟာ သူမေးစေ့မှာ အကြောင်းလိုက်။

အပြင်မှာ ရာသီဥတုက သိပ်ပူတာပဲ။ ည ခုနှစ်နာရီ ဆိုပေမယ့်
တစ်နေကုန် ပူခဲ့တဲ့ အပူရှိန်ကြီးက တရှိန်ရှိန် ကျန်နေတုန်းပဲ။ သူလည်း
စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘဲ ဖွင့်ထားခဲ့တဲ့ တီဗွီသံက တော်တော်ကို ဆူ
တယ်။ ကျမတို့ တိုက်ခန်းရဲ့ ထမင်းစားခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလုံလုံထဲမှာ
တီဗွီက အသံတွေက တဝှေ့ဝှေ့နဲ့ ပဲ့တင်ထပ်ပြီး မြည်နေခဲ့တာ။

သူ သိပ်ကြိုက်လို့ ဈေးကြီးပေးဝယ်ပြီး တပ်ထားခဲ့တဲ့
မျက်နှာကျက်က ရှေးဟောင်း မီးဆိုင်းပန်ကာက တအီအီ လည်နေ
ပေမယ့် လေမလာဘူး။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ပူနွေးလေးလံနေတဲ့ လေထု
ကို သူအင်အားနဲ့ မဖယ်ထုတ်နိုင်ဘူးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒလက်တွေ လည်နေ
ပုံက ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်ပြီး သနားစရာ ကောင်းလွန်းနေတယ်။

Midnight Blue

သူ မရှိတော့ပေမယ့် ဆူနေတဲ့ တီဗွီကို ကျမ မပိတ်ထားမိ
 သေးဘူး။ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ ဖွက်ထားတဲ့ စီးကရက်ဘူးကို ယူထုတ်
 လိုက်တယ်။ သူ မရှိတော့လို့ ကျမ သောက်ရဲတာ၊ မဟုတ်ရင် ကျမ
 ဆီက သူ ယူသောက်လိမ့်မယ်။ သူ့ဟာသူဆို အပေါစား စီးကရက်ပဲ
 သောက်တတ်သလောက် ကျမ ဆေးလိပ်တွေ ဆိုရင် မညှာမတာ
 ယူယူသောက်လွန်းတယ်။

စီးကရက်တွေ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ကုန်လို့ အခန်းထဲမှာ
 မီးခိုးတွေ လှိုက်လှောင်ပိန်းပိတ်လာတယ်။

ခုနတုန်းက ကျမ သူ့ခေါင်းကို ရေခဲထားတဲ့ ရေသန့်ဘူးနဲ့
 ရိုက်ပစ်လိုက်တာ။ သူက ရေခဲရေကိုမှ သောက်မယ်ဆိုလို့ နေ့တိုင်း
 မပျက်မကွက် ရေသန့်တွေ ပြန်ပြန်ထည့်ပြီး ခဲထားရတဲ့ ဘူးနဲ့ပေါ့။
 ဘူးထဲမှာ ရေတွေဟာ ခဲကျစ်ပြီး မာကျောနေခဲ့တာ။

ကျမ အင်အားဘယ်လောက် သုံးလိုက်မိတယ် မသိဘူး။
 တစ်ချက်တည်းနဲ့ နောက်ကနေ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီးကတည်းက သူဟာ
 ဟင်း ရည်ခွက်ထဲကို ခေါင်းစိုက်သွားခဲ့ပြီး လုံးဝကို ပြန်ထမလာ
 တော့တာပဲ။

ရေခဲရေဘူးခွံဟာ ကွဲထွက်သွားခဲ့တယ် ထင်တယ်။ ရေခဲတွေ
 အရည်ပျော်တော့ ကြမ်းပြင်တွေ စိမ့်ပြီး ရေတွေ လျော့ကျသွားတာကို

တွေ့ရတယ်။ ဘူးခွံမှာလည်း သူ့ခေါင်းခွံကလားတော့ မသိဘူး။ ဖြူနီနီ အစအနတွေ၊ အင်း... လူသတ်ရတယ် ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ အော်ဂလီ ဆန်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ထမင်းစား စားပွဲခင်းကတော့ သူ့သွေးတွေရယ်၊ ဟင်းပန်းကန်ထဲက အရည်အနှစ်တွေရယ်နဲ့ အဖတ်ဆယ် မရအောင် ပေကျံစွန်းထင်း ညစ်ပတ်သွားခဲ့ပြီ။

အခန်းကို ရှင်းရမယ်။ အရမ်းလင်းနေတာတွေကို သူ မကြိုက်လို့ ဆိုပြီး ကာထားတဲ့ ခန်းဆီးစ ထူထူတွေက အစ ဖယ်ရမယ်။ ကျမ သဘောကျတဲ့ ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းလေးတွေနဲ့ အလှဆင်ရ မယ်။ ဒီ စောက်သုံးမကျတဲ့ ရှေးဟောင်းပန်ကာ စောက်စုတ်အစား အဲကွန်းကောင်းကောင်း တစ်လုံး တပ်ပစ်မယ်။

အခုလောလောဆယ်တော့ ကျမ ဗိုက်ဆာတယ် ဆာတာမှ အရမ်းပဲ။ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေဟာ ဟိုလူ့အကြိုက်တွေ၊ ကျမ ကတော့ ဘာတစ်ခုမှကို မထိချင်ဘူး။ အခု ကျမ စားချင်နေတာက Steak...

ဝက်လိုင်းသားတို့ အမဲလိုင်းသားတို့ဟာ နူးညံ့လွန်းလို့ Steak လုပ်စားရင် ပိုပြီး စားကောင်းသတဲ့။ ကျမကို ကျောပေးပြီး ဟင်းရည် ခွက်ထဲ ခေါင်းစိုက်နေခဲ့တဲ့သူ ဆိုရင်ရော စားလို့ ကောင်းပါ့မလား။

လေပ်နီစာပေ

ဟုတ်တယ်... ကျမ ဟင်းတွေချက်ရင် သိပ်ငန်တယ် ဆိုတာကို
သေသွားတဲ့ ကျမယောက်ျား ပြောခဲ့တာ မှန်တယ်။ လိုင်းသားကင်ဟာ
ကျမ ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ငန်ကျိနေခဲ့တယ်။

အခန်းနံပါတ် ၆၀၆

ကျနော် ဒီမိန်းမကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။ ကြာဆို ဒီ
 နေရာကို သူ ပြောင်းလာပြီးကတည်းကပဲ။ ဒီနေရာက ပုံမှန်
 အားဖြင့်ဆိုရင် ကျနော်နဲ့ တစ်ခါတလေ ရောက်လာလေ့ရှိတဲ့ ဧည့်သည်
 အနည်းငယ်ပဲ။ သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာနော်၊ ကျနော်လည်း ကျနော်
 ဘာသာနော်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကျနော်နဲ့နေထိုင်မှုကို သူတို့
 သိရှိသွားပြီးရင် သူတို့ဘာသာ ကြောက်လန့်ထွက်ပြေး...။ ပြီးရင် ဒီနေ

လေပ်နီစာပေ

ရာက သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး အသံတွေ ထွက်လာခဲ့တော့တာပေါ့။

ဒီဟိုတယ်ကို ကျနော် အဖေ ပိုင်ခဲ့တာ။ အဲ...အခုတော့ မိုတယ် ကလေး ဖြစ်သွားပြီ။ ကျနော် မရှိတော့လို့ အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးအဖြစ်နဲ့ ရလိုက်တဲ့ ကျနော်ညီမနှစ်ဝမ်းကွဲက အဖေဆုံးတော့ ဒီနေရာရဲ့ ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာတာ။ ကျနော် အဖေ့ကို မျှော်ခဲ့သေးတယ်။ ကျနော်နဲ့များ လာဆုံ လိမ့်မလား ဆိုပြီးတော့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဖေ ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ သူ့လမ်း သူ ဆက်ပြီး လျှောက်သွားခဲ့တဲ့ပုံပဲ။

ကျနော်က အဖေမဆုံးခင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ကတည်းက ဒီနေရာ ဒီအခန်းမှာ ရှိနေခဲ့တာ။ အဖေက ကျနော် ရှိနေ ခဲ့တာကို ခံစားမိပုံတော့ မရပါဘူး။ ကျနော်ကလည်း အဖေသိအောင် တကူးတက မဖော်ပြဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျနော် ရှိနေကြောင်း သိသွား တဲ့ တချို့လူတွေကြောင့် အဖေလည်း သိသွားတယ်။ လူတွေ သိသွား တော့ အဖေစီးပွားရေး ထိခိုက်တာပေါ့။ ဒီအတွက်တော့ ကျနော် စိတ်မ ကောင်းဘူး။ အဲဒီနောက် အဖေက ကျနော် ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ဒီအခန်းကို အသေပိတ်ထားခဲ့တယ်။

ကျနော်ညီမဝမ်းကွဲက ဒီနေရာကို မိုတယ်အဖြစ် ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်တယ်။ ကျနော် ရှိနေတဲ့ အခန်းကိုလည်း ပြန်ဖွင့်ပြီး ပြင်ဆင် ပစ်လိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူးပေါ့လေ။ အများအားဖြင့်

Midnight Blue

ဒီကို လာနေတဲ့သူတွေက ခဏတဖြုတ်ပါပဲ။ ကျနော်လည်း အရင်ထက် တောင် ပိုပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေထိုင်ဖြစ်ပါသေးတယ်။

ဒီမိန်းမ ဒီအခန်းကို ရောက်လာတော့ သူများတွေလို ခဏ တဖြုတ် မဟုတ်ဘူး။ ကာလရှည် တည်းခိုနေထိုင်မယ့်ပုံမျိုး။ ရောက်လာ ကတည်းက အခန်းကို သူ့အိမ်က အိပ်ခန်းတစ်ခုလို သူ့စိတ်သဘောကျ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အစားထိုး ပြင်ဆင်ခဲ့တယ်။ အခန်းထဲမှာ ဖိနပ်စင်တွေ၊ ဖြုတ်ပြီးရွှေ့ပြောင်းလို့ရတဲ့ အဝတ်ဗီရိုတွေ၊ မှန်တင်ခုံတွေ စသဖြင့် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အမျိုးသားတွေ။

မဟုတ်ဘူး။ သူက ပြည့်တန်ဆာ မဟုတ်ဘူး။ ကျနော် သူ့ကို ဘာလို့ နာမည်တပ်ရမယ် မသိဘူး။ သူက အလုပ်လုပ်တယ်၊ သွားစရာ ရှိတာ သွား။ ကျန်တာ ဘာညာဟာ သာမန်လိုပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန် တွေကို အများအားဖြင့် စီးကရက်ဖွာလိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်၊ အမျိုးသားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိပ်လိုက်နဲ့ပဲ ကုန်ဆုံးခဲ့တာ။ စီးက ရက်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ရှိုက်ဖွာပစ်လိုက်သလို သူနံဘေးမှာ လည်း အမျိုးသားတွေဟာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။

ကျနော် သိတာ တစ်ခုပဲ ...၊ အဲဒီထဲက ဘယ်အမျိုးသားကိုမှ သူ မချစ်ဘူး၊ မချစ်နေခဲ့ဘူး။

အဲဒီမိန်းမဟာ တစ်ရက်မှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်ရဲ့

လက်မောင်းတွေ ကြားထဲကနေ ကျနော့်ကို ပထမဆုံး မြင်သွားခဲ့
တယ်။

သူနဲ့အတူ အိပ်နေတဲ့၊ သူက ကိုကိုလို့ ခေါ်တဲ့ အမျိုးသားက
သူ့ကို ပွေ့ဖက်ထားတဲ့လက်မောင်းတွေ ကြားကပေါ့။ အမျိုးသားက
သူ့ကို စကားတွေ နူးနူးညံ့ညံ့ ပြောပြရင်း သူ့နားရွက်ဖျားလေးတွေကို
ဖွဖွကလေး နမ်းရှုံ့နေခဲ့တယ်။

သူက အမျိုးသားရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝတ်လစ်စားလစ်နဲ့
လဲလျောင်းနေရင်း မူနွဲ့တဲ့ ဟန်ပန်နဲ့ ပွတ်သီးပွတ်သပ် ချွဲနွဲ့နေခဲ့ပေမယ့်
သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ထူးထူးခြားခြားကို စိမ်းလဲ့အေးစက်နေခဲ့
တယ်။ ဘယ်လို ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုမှ မခံစားနေမိပုံမျိုး။ အဲဒီနောက်
ကျနော် ရှိနေခဲ့တာကို အဲဒီမိန်းမ ရုတ်တရက် သတိထားမိသွားတယ်။

သူဟာ လန့်မသွားခဲ့ဘူး။ ကျနော့်ဆီကို စူးစမ်းတဲ့ အကြည့်
တွေနဲ့ပဲ လှမ်းကြည့်နေခဲ့တယ်။ ကိုကိုလို့ ခေါ်တဲ့ အမျိုးသားဟာ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ပွတ်သပ်၊ သူနဲ့အတူ လိင်မှုကိစ္စတွေ စပ်ယှက်...။ သူကတော့
သူ့လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ရင်း ကျနော့်ဆီကို အကြည့်တချို့
ရောက်ရောက်လာခဲ့တာပဲ ရှိတယ်။

သူ့ကို ဖက်ပြီး ဟိုအမျိုးသား အိပ်ပျော်သွားတော့ သူက
ထလာပြီး ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်တယ်။ စီးကရက်ကို မီးညှိပြီး ဖွားရှိုက်တယ်။

ဝတ်လစ်စားလစ် သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ပိုးသားကိုယ်ရုံတစ်ထည် ကောက်
ဝတ်တယ်။ ကျနော်ကို လာထိုင်လေဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ လွတ်နေတဲ့ တခြား
ခုံကို ပုတ်ပြတယ်။

ကျနော် ဝင်မထိုင် ဖြစ်ခဲ့ဘူး။

သူနဲ့ ကျနော် ဒီလိုပဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲနေပုံမျိုးနဲ့ နေကြ
တယ်။ ကျနော် ရှိနေတာကို သူသိ၊ သူ ရှိနေတာကို ကျနော်က အသိ
အမှတ်ပြုပေါ့။ ဒီသဘောလောက်ပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါကျ အဲဒီမိန်းမက ကျနော်ကို စကားပြောတယ်။
သူ တစ်ယောက်တည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ
ခံစားရတဲ့အခါမျိုးတွေပေါ့။ အဲဒီအခါ သူက အခန်းထဲက အကျဉ်းဆုံး
ထောင့်နေရာကလေးမှာ သူ့ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပြန်ပွေ့
ပိုက်ပြီး မျက်ရည်မကျဘဲ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်လို့၊ စီးကရက်တွေ
တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ဖွာလို့ အချိန်တွေ အကြာကြီး ထိုင်နေခဲ့တတ်တယ်။

ခုတလော သူ ထိုင်နေကျ နေရာလေးမှာ မကြာခဏ သူ
လာလာထိုင်တယ်။ လာနေကျ အမျိုးသားတွေကြားမှာ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် အပြောင်းအလဲက ပိုပြီး မြန်လာတယ်။ ကိုကိုလို့ ခေါ်တဲ့
အမျိုးသားဆီက ဖုန်းတွေကို သူ လက်မခံတော့ဘူး။ အခန်းထဲက အပြင်
ထွက်တဲ့အချိန်၊ စားတဲ့အချိန်တွေ သူ နည်းလာတယ်။ ပြီးတော့ ထူးထူး